

haec forma et haec materia. Nulla autem forma, in quantum huiusmodi, est haec ex seipsa. Dico autem in quantum huiusmodi, propter animam rationalem, quae quodammodo ex seipsa est hoc aliquid, sed non in quantum forma. Intellectus vero quamlibet formam quam possibile est recipi in aliquo sicut in subjecto, natus est attribuere pluribus: quod est contra rationem ejus quod est hoc aliquid. Unde forma fit hic per hoc quod recipitur in materia. Sed cum materia in se considerata sit indistincta, non potest esse quod formam in se receptam individuet, nisi secundum quod est distinguibilis. Non enim forma individuatur per hoc quod recipitur in materia, nisi quatenus recipitur in hac materia vel illa distincta, et determinata ad hic et nunc. Materia autem non est divisibilis nisi per quantitatem; unde Philosophus dicit 1 Physic., quod submota quantitate, remanet substantia indivisibilis. Et ideo materia efficitur haec et signata, secundum quod est sub dimensionibus. Dimensiones autem istae possunt dupliciter considerari. Uno modo secundum earum terminationem: et dico eas terminari secundum terminatam mensuram et figuram; et sic ut entia¹ perfecta collocantur in genere quantitatis, et sic non possunt esse principium individuationis: quia cum talis dimensionum terminatio varietur frequenter circa individuum, sequeretur quod individuum non remaneret idem numero semper. Alio modo possunt considerari sine ista determinatione in natura dimensionis tantum, quamvis nunquam sine aliqua determinatione esse possint: sicut nec natura coloris sine determinatione albi et nigri, et sic collocantur in genere quantitatis ut imperfectum. Et ex his dimensionibus interminatis efficitur haec materia signata; et sic individuat formam, et sic ex materia causatur diversitas secundum numerum in eadem specie. Unde patet quod materia secundum se considerata non est principium diversitatis secundum speciem nec secundum numerum: sed sicut est principium diversitatis secundum genus, prout subest communi formae; ita est principium diversitatis secundum numerum, prout subest dimensionibus interminatis. Et ideo, cum hae dimensiones sint de genere accidentium, quandoque diversitas secundum numerum reducitur in diversitatem materiae, quandoque in diversitatem accidentium; et hoc ratione dimensionum praedictarum. Alia vero accidentia non sunt principium individuationis, sed sunt principium cognoscendi distinctionem individuorum: et per hunc modum etiam aliis accidentibus individuatio attribuitur.

Ad primum igitur dicendum, quod cum dicit Philosophus, quod numero sunt unum quorum est materia una, intelligen-

¹ Al. ut etiam.

dum est de materia signata, quae subest dimensionibus: alias oporteret dicere, quod omnia generabilia et corruptibilia sunt unum numero, cum eorum sit materia una.

Ad secundum dicendum, quod dimensiones, cum sint accidentia, per se non possunt esse principium unitatis individuae substantiae; sed materia, prout talibus dimensionibus subest, intelligitur esse principium talis unitatis et multitudinis.

Ad tertium dicendum, quod de ratione individui est quod sit in se indivisum, et ab aliis divisum ultima divisione. Nul- lum autem accidens habet in se propriam rationem divisionis, nisi quantitas. Unde dimensiones ex seipsis habent quamdam rationem individuationis secundum determinatum situm, prout situs est differentia quantitatis: et sic habet duplicem rationem individuationis: unam ex subjecto, sicut et quodlibet aliud accidens: aliam ex seipsa, in quantum habet situm, ratione cujus in abstraendo a materia sensibili imaginamur hanc lineam et hunc circulum. Et ideo recte materiae convenit individuae omnes alias formas ex hoc quod subditur illi formae, quae ex seipsa habet individuationis rationem; ita quod etiam ipsae dimensiones terminatae quae fundantur in subjecto jam completo, individuantur quodammodo ex materia individuata per dimensiones interminatas praetellectas in materia.

Ad quartum dicendum, quod illa quae differunt numero in genere substantiae, non solum differunt accidentibus, sed etiam forma et materia. Sed si quaeratur quare haec forma differt ab illa, non erit alia ratio nisi quia est in alia materia signata. Nec invenitur alia ratio quare haec materia sit divisa ab illa, nisi propter quantitatem. Et ideo materia subjecta dimensionibus intelligitur esse principium hujus diversitatis.

Ad quintum dicendum, quod ratio illa procedit de accidentibus completis, quae sequuntur esse formae in materia: non autem de dimensionibus interminatis, quae praetellegantur ante ipsam formam in materia. Sine his enim non potest intelligi individuum, sicut nec sine forma.

Ad sextum dicendum, quod numerus, formaliter loquendo, est prius quam quantitas continua; sed materialiter quantitas continua est prior, cum numerus ex divisione continui relinquatur, ut dicitur 4 Physic.; et secundum hanc viam causat diversitatem secundum numerum divisio materiae secundum dimensiones.

Ad rationes in contrarium patet qualiter sunt concedendae, et qualiter falsum concludunt.

ARTICULUS III.

Utrum duo corpora possint esse, vel intelligi simul esse in eodem loco.

Ad tertium sic proceditur. 1. Videtur quod duo corpora possint intelligi simul esse in eodem loco. Omnis enim propositio videtur esse intelligibilis, in cuius subjecto non includitur oppositum praedicati; quia talis propositio non habet repugnantiam intellectuum. Sed haec propositio, Duo corpora sunt in eodem loco, non est hujusmodi: alias nunquam posset fieri miraculose: quod patet esse falsum in corpore Dominico, quod exivit clauso Virginis utero, et intravit ad discipulos januis clausis. Non enim Deus potest facere quod affirmatio et negatio sint simul vera, ut dicit Augustinus contra Faustum. Ergo potest aliquis intelligere, vel saltem in intellectu fingere duo corpora simul esse in eodem loco.

2. Item. A corporibus glorificatis non removetur natura corporeitatis, sed solum corpulentiae. Sed removetur ab eis ista conditio, quod non possint esse cum aliis in eodem loco¹ per dotem subtilitatis, ut a multis dicitur. Ergo haec conditio non sequitur naturam corporeitatis, sed corpulentiae, sive, grossitiei cuiusdam: ergo non est impossibile intelligi duo corpora simul esse in eodem loco.

3. Item. Augustinus dicit super Genes. ad litteram, quod lux in corporibus primum locum tenet. Sed lux est simul in eodem loco cum aere. Ergo duo corpora possunt esse simul in eodem loco.

4. Item, quaelibet species ignis: ut dicit Philosophus 5 Topic. Sed ignis est corpus. Ergo idem quod prius.

5. Item. In ferro ignito simul est ignis et ferrum. Utrumque autem est corpus. Ergo possibile est simul esse duo corpora in eodem loco.

6. Item. Elementa in mixto non sunt corrupta: alias mixtum non sequeretur dominantis motum. Sed omnia quatuor elementa sunt corpora, et simul sunt in qualibet parte mixti. Ergo possibile est duo corpora simul esse in eodem loco.

7. Item. Quod duo corpora non sint simul in uno loco, hoc non potest convenire corporibus ratione materiae, cum materiae secundum se non debeat locus, nec ratione formae propter idem, nec ratione dimensionis, cum dimensiones non repleant locum: quod patet ex hoc quod quidam locum ubi non erant

¹ Al. sed non removetur ab eis ista conditio quod possunt esse etc.

nisi solum dimensiones, dicebant vacuum esse. Ergo hoc non convenit corpori nisi ratione aliquorum accidentium posteriorum, quae non sunt omnibus communia, et quae possibile est a corporibus separari; et sic videtur quod duo corpora possint simul esse in eodem loco.

8. Item. Secundum astrologos qui sequuntur Ptolomaeum, sex planetarum corpora moventur in epicyclis, qui sunt circuli intersecantes sphaeras extrinsecas planetarum. Ergo oportet quod planetae corpus aliquando perveniat ad locum sectionis. Sed non potest dici quod ibi sit aliquid vacuum, cum vacuum natura non patiatur; neque quod substantia sphaerarum sit divisibilis, ut intelligatur cedere corpori planetae quando pervenit illuc, sicut cedit aer lapidi; cum caeli sint solidissimi quasi ex aere fusi, ut dicitur Job 37. Ergo oportet quod corpus planetae sit simul cum corpore sphaerae in eodem loco; et sic falsum dicit Boetius, quod nunquam duo corpora obtinent locum unum.

Sed contra est quod si duo corpora sint in eodem loco, eadem ratione et quaelibet. Sed aliquod corpus quantumcumque magnum potest dividi in parva cujuslibet quantitatis secundum aliquem numerum. Ergo sequitur quod in parvissimo loco continebitur maximum corpus: quod videtur absurdum.

Item. Impossibile est inter duo puncta signata esse plures lineas rectas. Hoc autem sequetur, si duo sint corpora in eodem loco. Signatis enim duobus punctis ex duabus partibus loci oppositis, erunt inter ea duae lineae rectae signatae in duobus corporibus locatis. Non enim potest dici quod inter illa duo puncta sit linea, neque quod unius locati linea magis sit inter ea quam alia, neque quod sit ibi aliqua una linea praeter corpora locata quae sit inter duo puncta loci; quia sic illa linea esset non in subjecto. Ergo impossibile est duo corpora simul esse in eodem loco.

Item. Demonstratum est in geometria, quod duo circuli non se contingunt nisi in puncto. Sed si ponamus duo corpora simul esse in eodem loco, sequetur quod duo circuli contenti in eis se secundum totum contingant. Ergo impossibile est duo corpora simul esse in eodem loco.

Item. Quaecumque uni et eidem sunt eadem, ipsa sibi invicem sunt eadem. Sed cum oporteat unam esse dimensionem loci et locati, ex eo quod non est ponere dimensionem sine subjecto; si duo corpora sint simul in eodem loco, sequetur dimensiones utriusque corporis esse easdem cum dimensionibus loci: ergo sequetur eas esse easdem ad invicem: quod est impossibile.

Respondeo dicendum, quod in his quae apud nos sunt, quae omnes esse corpora confitentur, ad sensum videmus, quod adveniente uno corpore ad aliquem locum, aliud corpus ab illo

expellitur. Unde experimento patet talia corpora duo in eodem loco esse non posse. Quidam autem dicunt, quod non prohibentur duo horum corporum ad hoc quod sint simul propter corporeitatem, vel propter aliquid quod sit de ratione corporis in quantum corpus: sic enim omnino sequeretur duo corpora prohiberi ab hoc quod est simul: sed dicunt quod prohibentur ab hoc propter corpulentiam ipsorum. Sed quidquid sit hoc quod corpulentiam nominant, sive impuritas, sive corruptibilitas aliquorum corporum, vel etiam aliqua natura specialis naturae generali corporeitatis superaddita, non potest esse causa hujusmodi prohibitionis. Invenitur enim duplex comparatio corporis ad locum. Una secundum quam ponitur in hoc loco vel illo determinato; et haec comparatio sequitur naturam specialem hujus vel illius corporis: sicut quod gravia ex natura gravitatis sint deorsum, levia autem sursum. Alia vero comparatio est secundum quam dicitur simpliciter in loco esse; et haec comparatio sequitur corpus ex ipsa natura corporeitatis, non propter aliquid additum. Secundum hoc enim corpus est in loco quod se loco committitur. Hoc autem est secundum quod est dimensionatum dimensionibus aequalibus et similibus dimensionibus loci. Dimensiones autem insunt cuilibet corpori ex ipsa corporeitate. Esse autem plura corpora in eodem loco vel non esse, non respicit locum determinate, sed absolute. Unde oportet quod causa hujus impedimenti referatur ad naturam corporeitatis, ex qua corpori omni, in quantum est corpus, natum sit esse in loco. Et si ultima sphaera non sit in loco, hoc non est nisi quia nihil potest esse extra ipsam; non autem propter defectum praedictae aptitudinis. Et ideo alii concedunt simpliciter quod nulla duo corpora possint esse in eodem loco; et rationem ejus referunt ad principia mathematica, quae oportet salvari in omnibus naturalibus, ut videtur 3 de Caelo et Mundo. Sed hoc non videtur conveniens; quia mathematicis non competit esse in loco nisi improprie et similitudinarie, ut dicitur 2 de Generatione. Et ideo ratio praedicti impedimenti non est sumenda ex principiis mathematicis, sed ex principiis naturalibus, quibus proprie locus debetur. Praeterea rationes mathematicae non sufficienter concludunt in materia ista. Etsi enim mathematica salventur in naturalibus; tamen naturalia addunt aliquid super mathematica; scilicet materiam sensibilem: et ex hoc addito potest assignari ratio alicujus in naturalibus, cujus ratio in mathematicis non poterit assignari. In mathematicis enim non potest assignari ratio diversitatis harum duarum linearum, nisi propter situm: unde remota diversitate situs, non remanet pluralitas linearum mathematicarum, et similiter nec superficialium aut corporum. Et propter hoc non potest esse ut corpora mathematica sint plura, et sint simul; et similiter de lineis

et superficiebus. Sed in corporibus naturalibus posset ab adversario assignari alia ratio diversitatis, scilicet ex materia sensibili, etiam remota diversitate situs. Et ideo ratio illa quae probat duo corpora mathematica non esse simul, non est sufficiens ad probandum duo corpora naturalia non esse simul. Et ideo accipienda est via Avicennae, qua utitur in sua Sufficientia in Tractatu de loco, per quam assignat causam prohibitionis praedictae ex ipsa natura corporeitatis per principia naturalia. Dicit enim, quod non potest esse causa hujus prohibitionis, nisi illud cui primo et per se convenit esse in loco. Hoc autem est quod natum est replere locum. Formae autem non competit esse in loco, nisi per accidens: quamvis aliquae formae sint principium quo corpus inclinatur ad hunc vel illum locum: similiter nec materia per se considerata, quia sic intelligitur praeter omnia illa genera, ut dicitur 7 Metaph. Unde oportet quod materia, secundum quod subest ei per quod habet primam comparisonem ad locum, hoc prohibeat. Comparatur autem ad locum, prout subest dimensionibus; et ideo ex natura materiae subjectae dimensionibus prohibentur plura corpora esse in eodem loco. Oportet enim plura esse corpora, in quibus forma corporeitatis invenitur divisa: quae quidem non dividitur nisi per divisionem materiae: cujus divisio cum sit solum per dimensiones, de ratione quarum est situs, impossibile est hanc materiam esse distinctam ab illa nisi quando est distincta secundum situm, quod non est quando duo corpora ponuntur esse in eodem loco; unde illa duo corpora essent unum corpus, quod est impossibile. Cum igitur materia dimensionibus subjecta invenitur in quibuscumque corporibus; oportet quaelibet duo corpora prohiberi ex ipsa natura corporeitatis ne simul sint in eodem loco.

Ad primum igitur dicendum, quod dupliciter potest dici aliqua propositio non intelligibilis. Uno modo ex parte intelligentis, qui deficit intellectu; sicut haec propositio, in tribus personis divinis est una essentia; et hujusmodi propositio non oportet quod implicet contradictionem. Alio modo ex parte ipsius propositionis: et hoc dupliciter. Uno modo quia implicent contradictionem absolute, sicut, rationale est irrationale; et hujusmodi, nullo miraculo verificari possunt. Alio modo quia implicent contradictionem aliquo modo, sicut ista. Mortuus redit ad vitam, virtute scilicet propria; cum ponatur per hoc quod dicitur mortuum, omni principio vitae destitutum: et talia possunt verificari miraculo superiori virtute operante: et similiter est in proposito. Sicut enim duobus corporibus non in eodem loco positus potest aliqua naturalis causa diversitatis inveniri; sic divina virtus potest ea, quamvis sint unita in situ, in sua

distinctione conservare; et sic miraculose fieri potest duo corpora esse in eodem loco.

Ad secundum dicendum, quod quidquid sit illa corpulentia quae dicitur removeri a corporibus gloriosis, tamen planum est quod corporeitas ab eis nunquam removebitur; et ideo nec causa naturaliter prohibens aliquod eorum simul esse cum alio in eodem loco; sed solum miraculose hoc esse poterit quod sint simul cum aliis corporibus in eodem loco.

Ad tertium dicendum, quod lux non est corpus, sed qualitas quaedam, ut Damascenus dicit, et etiam Avicenna. Augustinus autem lucem nominat ignem ipsum: quod patet ex hoc, quod lucem condidit contra aerem, aquam et terram.

Ad quartum dicendum, quod tres species ignis a Philosopho assignatae sic sunt intelligendae, ut per lucem intelligatur ignis in propria materia existens, dato etiam, ut quidam dicunt, quod ignis in propria sphaera non luceat. Lucis enim non est lucere, sed quod ejus participatione alia luceant. Et similiter ignis etsi in propria sphaera non luceat, tamen ejus participatione alia fulgentia fiunt. Per flammam autem intelligitur ignis in materia aërea, per carbonem in materia terrea. In materia autem aquae non potest ignis invalescere intantum quod ignis naturam habeat: quia aqua habet omnes qualitates oppositas igni.

Ad quintum dicendum, quod in ferro ignito non sunt duo corpora, sed unum corpus habens quidem speciem ferri, sed aliquas proprietates ignis.

Ad sextum dicendum, quod etsi ponantur elementa in corpore mixto remanere secundum suas formas substantiales, non tamen ponentur esse plura corpora in actu: alias nullum corpus mixtum esset vere unum; sed est plura potentia, et unum actu. Probabilior tamen videtur opinio Commentatoris, 3 de Caelo et Mundo, qui hanc opinionem Avicennae improbens, ait, elementorum formas in mixto non remanere, nec totaliter corrumpi, sed fieri ex eis unam mediam formam, inquantum suscipiunt magis et minus. Sed cum formae substantiali suscipere magis et minus sit absonum, videtur ejus dictum intelligendum hoc modo, quod formae elementorum suscipiunt magis et minus, non secundum se, sed secundum quod manent virtute in qualitatibus elementaribus quasi in propriis instrumentis; ut sic dicatur: Formae secundum se non remanent, sed solum prout sunt virtute in suis qualitatibus, ex quibus fit una media qualitas.

Ad septimum dicendum, quod quamvis dimensiones secundum se non possint replere locum, tamen corpus naturale ex hoc quod ejus materia intelligitur subjecta dimensionibus, habet quod repleat locum.

Ad octavum dicendum, quod opinio Ptolomaei de epicyclis

et excentricis non videtur consonare principiis naturalibus, quae Aristoteles ponit; et ideo illa opinio sectatoribus Aristotelis non placet. Si tamen sustineatur, nulla necessitas fit quod duo corpora sint in eodem loco; quia secundum tenentes illam opinionem, triplex in corporibus caelestibus substantia distinguitur: scilicet substantia stellarum quae est luminosa, et substantia sphaerarum, quae est diaphana et solida non divisibilis, et substantia alia quae est inter sphaeras, divisibilis, et inspissabilis ad modum aeris, quamvis incorruptibilis. Et per hanc substantiam defenduntur, ne oporteat eos ponere substantiam sphaerarum dividi, aut duo corpora esse in eodem loco.

ARTICULUS IV.

Utrum varietas loci aliquid operetur ad differentiam secundum numerum.

Ad quartum sic proceditur. 1. Videtur quod loci varietas nihil faciat ad diversitatem secundum numerum. Causa enim diversitatis secundum numerum est in ipsis quae numero differunt. Sed locus est extra locata. Ergo ex diversitate locorum non potest esse causa diversitatis secundum numerum.

2. Item. Res non est completa in esse nisi per hoc quod est ab aliis distincta. Sed locus advenit post esse completum: unde et motus ad locum est motus perfecti secundum substantiam, ut dicitur 9 Phys. Ergo non potest ex loco sumi aliqua causa distinctionis in corporibus locatis.

3. Item. Distinctio secundum numerum est invariabilis circa ipsa distincta. Sed a causa variabili non procedit effectus invariabilis. Ergo cum locus varietur circa locatum, non potest esse quod diversitas secundum locum sit causa diversitatis secundum numerum.

4. Item. Remota causa removetur effectus. Sed aliquando a duobus corporibus removetur per miraculum distinctio secundum locum, ut prius dictum est, et tamen non removetur distinctio secundum numerum. Ergo distinctio secundum locum non est causa diversitatis secundum numerum.

5. Item. Diversitas secundum numerum non solum invenitur in corporibus, sed etiam in substantiis incorporeis. Sed in eis diversitas secundum locum non potest esse causa diversitatis secundum numerum, cum ipsa incorporalia in loco non sint, ut ipse Boetius dicit in lib. de Hebdomadibus. Ergo diversitas secundum locum non potest poni causa diversitatis secundum numerum naturaliter, ut ipse videtur dicere.

1. Sed contra est quod ea quae differunt secundum numerum,

differunt accidentibus. Sed nullius accidentis diversitas ita inseparabiliter se habet ad diversitatem in numero, sicut diversitas locorum. Ergo diversitas in loco maxime videtur facere ad diversitatem in numero.

2. Item. Diversitas locorum secundum speciem concomitatur diversitatem corporum secundum speciem, sicut patet in gravibus et levibus. Ergo et diversitas locorum secundum numerum indivisibiliter comitatur diversitatem corporum secundum numerum; et sic idem quod prius.

3. Item. Sicut tempus est mensura motus, ita locus est mensura corporis. Sed motus dividitur numero secundum tempus, ut dicitur 5 Phys. Ergo et corpus dividitur numero secundum locum.

Respondeo dicendum, quod sicut ex supra dictis patet, diversitas secundum numerum causatur ex divisione materiae sub dimensionibus existentis. Ipsa etiam materia secundum quod sub dimensionibus existit, prohibet duo corpora esse in eodem loco, in quantum oportet duorum corporum distinctas esse secundum situm materias. Et sic patet quod ex eodem causatur diversitas secundum numerum ex quo causatur necessitas diversitatis locorum in diversis corporibus. Et ideo ipsa diversitas locorum in se considerata, est signum diversitatis secundum numerum, sicut et de aliis accidentibus, praeter dimensiones primas interminatas, supra dictum est. Sed si diversitas loci consideratur secundum suam causam, sic planum est quod diversitas loci est causa diversitatis secundum numerum: et ideo Boetius dicit, quod varietas accidentium facit diversitatem secundum numerum. Omnibus enim aliis remotis, in locorum diversitate hoc inevitabiliter verificari constituit: quia scilicet nullum aliud accidentium quae exterius apparent in re completa, est ita propinquum ad causam diversitatis secundum numerum, sicut diversitas locorum.

Ad primum igitur et secundum et tertium dicendum, quod rationes illae concludunt quod diversitas loci non est causa diversitatis individuorum secundum se; sed per hoc non removetur quin causa diversitatis locorum sit causa diversitatis secundum numerum.

Ad quartum dicendum, quod omnes effectus causarum secundarum magis dependent a Deo, quam etiam ab ipsis causis secundis: et remotis ipsis causis secundis, ipse miraculose producere potest effectus quos vult.

Ad quintum dicendum, quod in substantis incorporeis diversitatem secundum numerum sequitur diversitas secundum speciem, excepta anima rationali, quae sequitur divisionem materiae sibi dispositae. Hic autem loquitur de diversitate secundum numerum, ubi est eadem species.

Ad primum in contrarium dicendum, quod varietas accidentium propter dimensiones interminatas non facit diversitatem in numero sicut causa, sed dicitur facere sicut signum demonstrans; et sic maxime diversitas loci facit, in quantum est propinquius signum.

Ad secundum dicendum, quod diversitas locorum secundum speciem, est signum diversitatis corporum secundum speciem, sed non causa.

Ad tertium dicendum, quod cum divisio temporis causetur ex divisione motus, diversitas etiam temporis non est causa diversitatis motus, sed signum: et similiter est de loco in comparatione ad corpus.

LECTIO II.

TEXTUS

Age igitur, ingrediamur, et unumquodque, ut intelligi atque capi potest discutiamus. Nam, sicut optime dictum videtur, eruditi est hominis unumquodque, ut ipsum est, ita de eo fidem capere tentare.¹ Nam cum tres sint² speculativae partes: Naturalis, in motu, inabstracta. Considerat enim corporum formas cum materia, quae a corporibus actu separari non possunt: quae corpora in motu sunt: ut cum terra deorsum, et ignis sursum fertur: habetque motum forma materiae conjuncta. Mathematica sine motu inabstracta. Haec enim formas corporum speculatur sine materia, ac per hoc sine motu: quae formae cum in materia sint, ab his separari non possunt. Theologia sine motu abstracta, atque inseparabilis: nam Dei substantia et materia et motu caret. In naturalibus igitur rationabiliter, in mathematicis disciplinabiliter, in divinis intellectualiter versari oportebit; neque deduci ad imaginationes, sed potius ipsam inspicere formam.

EXPLANATIO

Proposuit supra Boetius sententiam catholicae fidei de unitate Trinitatis, et rationem sententiae prosecutus est: nunc intendit procedere ad inquisitionem praedictorum: et quia secundum sententiam Philosophi, 2 Metaph., ante scientiam oportet inquirere modum sciendi, ideo pars haec dividitur in duas. In prima ostendit Boetius modum proprium hujusmodi inquisitionis, quae est de rebus divinis; in secunda vero secundum modum praeassignatum procedit ad propositum inquirendum, ibi, "Quae vero forma vere forma, neque imago est, et quae

¹ *Al.* atque tentare.

² *Al.* Forte Nam tres sunt.